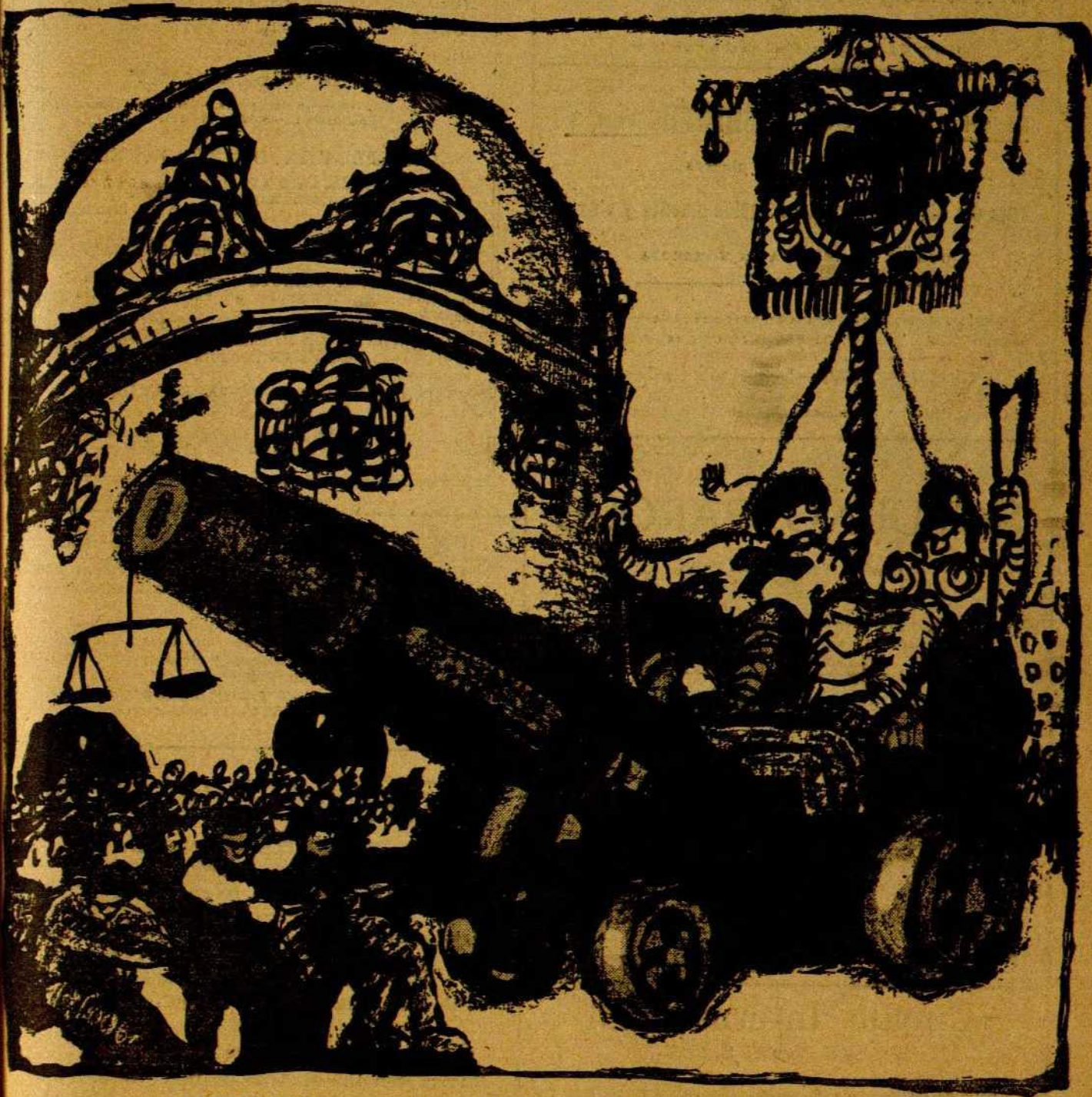

PAPITU

ULTIMA HORA

Barcelona 28, 6 tarde.—Unió dels dos partits monoteistes, per semblansa de la seva re y identitat de procediments de llui- Els carlins proposen una república presidida per don Jaume, els lerruxistes una monarquia amb don Lerrux, el carlisme amb don Car-

ESPECTACLES

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE RESTAURANT DE 1.er ORDRE
Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

Musio-Hall La Buena Sombra Gínjol, 3

Exit de les tardes alegres

Tots els dies tarde y nit sarsueles picants y d'èxit

OVAció TREMENDA A LA NOMBROSA

TROUPE

Lloc de moda aont regna l'alegria y el bon humor, únic per passar un bon rato, degut a l'abundor d'hermosures reunides en aquest Paradis

Sempre novetats.—Debuts tots els dies.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

SATURNO-PARQUE

PLASSA D'ARMES DEL PARK

SPORTS MODERNS

LLOC DE REUNIO DEL MON ELEGANT

ESTADA FRESCA Y AGRADABLE

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 3.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lícules de la casa Pathé Frères.

Exitós colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plé d'honestitat y de confort.
Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina

Després de veure el CÍRCULO INTERNACIONAL, un home ja's pot morir tranquil.

LA RABASSADA

Inauguració el 15 de Juliol de 1911

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Cava Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y MUSIO-HALL.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Culina de Primera.—Chef de París.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selects concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fíxo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenien els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

L'espectacle de concert més nodrit de Barcelona, aont treballen les més hermoses, fresques y atractives dones de la temporada d'estiu.

Si cerqueu l'ambient de frescor, benestar y repòs, que tant se desitja en aquest temps, no deixeu d'assistir a aquest local, el més fresc, còmode y elegant, punt de reunió del món alegre y distingit de Barcelona.

Airejat y esplèndit foyer aont se dansa a totes hores.—Restaurant de primer ordre. Consumacions classe extra.—Servei esmerat.

Musio Hall BOSQUE Istiu 1911

TARDES Y NITS
desde les 5 y 1/2 desde les 10

Exit grandíós de la famosa BIANCA STELLA
ballarina estètica

La Ideal Crisantema.—Lola Ricarte.—Trio Lara
Geo de Lemont.—Pepita Conde.—La Timgat
y més de 30 artistes entre Espanyoles Extranjeres.

Per les ardes Butaca amb entrada 60 cònts.—Entrada general 30

PROXIMS Y IMPORTANTS DEBUTS

Glorietes veranejes al fons del Bosc

Butaca amb entrada 1'25.—Entrada General 0'50

En la sala d'espectacles, en els palaos y en el jardí les consumacions a preu corrent.—Restaurant a la carta.

Ideal - Cine

Corts Catalanas, 605 y 607 (entre Paseig de Gracia y Rambla de Catalunya)

LOCAL FRESC, CÓMODO Y AGRADABLE. LLOC DE

REUNIÓ DE L'ÉLITE BARCELONINA

ES LA SALA MES XIC Y LA QUE REUNEIX TOTES

LES CONDICIONS PERA SATISFER AL MES EXIGENT

Tots els dies variacions notables en el programa. — Les sessions duren tot el temps

que desitja la concurrència

Unic que cada dijous obsequia a tots els nens y sorteja entre ells joguines de molt valor

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir

de la carta - De 11 a 3tarde

OBERT DIA Y NIT

EL DORADO

Rambla del Centre, 4

(devant del Liceo)

BAR RESTAURANT

Overt tota la nit

XAMPANY NOYET

Gran marca. — Premiat en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

De venda: En tots els Colmados, Hotels, confiteries y Bars

JUPINAMBA

C
A
F
É
S

C
A
C
A
O

XACOLATES
BOMBONS Y THES

FLUGICIDA R. SÁEZ (píldoras vegetales). Remedio curativo de las enfermedades urinarias. Con su uso, el escozor y la frecuencia de orinar; los flujos y derrames; las estrecheces, prostatitis e impotencia desaparecen completamente, notándose gran mejoría a las pocas tomas. 35 años de éxito. — Caja, 3 ptas.

Consultas gratuitas con el médico Dr. Sáez Domenech antiguo especialista en las vías urinarias y vicios de la sangre. Plaza Buenavista 2 principal.

De venta, en la Farmacia Hospital 2: Princesa 1; Rambla de las Flores, 4; Pelai y principales

TALLER DE CONSTRUCCIÓN Y REPARACIÓ

DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para los Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. — GRÀCIA

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corti,** núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

Dr. M. Camps

Fusteria, 2 y 4, 1.er
(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

Vies urinaries. — Malalties secretes. — Matriu

Tractament especial pera la blenorragia crònica. — Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5. — Econòmica de 7 a 9 nit.

Máquinas para cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder y cadenetes. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una Jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema. — Mai més robos. — Voleu assegurar el pis, armari y qualsevol altra classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**. — Construcció y reparació de panys de seguretat. — Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. — Freixures, 8, Barcelona

Dr. Castellarnau

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8. — Rambla del Centre, 11, pral.

Demanis per curar les MALALTIES NERVILOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

Universalment Reconegut pels Metjes més Eminent

Es d'acció ràpida y meravellosa en la *EPILEPSIA*, (mal de Sant Pau), *COREA* (ball de Sant Vito), *HISTERISME*, *INSOMNI*, *CONVULSIONS*, *VÈRTIGS*, *MAL DE CAP* (migranya) *CATARRO DELS NENS*, *PALPITACIONS D'EL COR*, *DELIRI*, *DESVANEIXEMENT*, *PÈRDUA DE LA MEMORIA*, *AGITACIÓ NOCTURNA* y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de **BROMURANTINA**

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbarró, 25, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense algun no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelayo, 38

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre

Ptes. 2

ESTRANGER

3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors. — No's tornen els originals.

PAPITU

Un home de ciencia

EN Constantin Guys y en Toulouse Lautrec qui tan profunda y poèticament saberen estereotipar la gràcia del gran món contemporani no han trovat hereus a Fransa. Un grec y un polonès son els encarregats de plasmar actualment l'esperit de la gran vida moderna. D'en Galanís, l'artista grec no'n dirém res, per are, ja que temps enrera els nostres llegidors en llegiren l'elogi; conegut intimament, es oposat en casi tot al polonès: per això, de la pintoresca psicologia d'aqueix s'en desprén la del seu company d'Ate-

nes. D'en Gestwisky, el gran il·lustrador polonès, rescentment arribat, tot es paradoxal. La primera paradoxa ja apareix al coneixè'l: la seva figura no te cap relació amb el món distingit que tan admirablement comenta amb el seu llapis àgil, es corredís y sintètic. El seu aspecte es el d'un salta tauell del carrer de l'Hospital (any 1892) vestit de diari.

Se formà a Berlin, ahont hi acudí amb les més elementals nocions del dibuix. Allí, en la gran capital, les senyores de cera dels perruquers y els aparadors dels modistos el conduiren a l'art subtil dels Guys y els Gavarni, ressucitat pel nostre Gorè y espiritualisat per en Galanís. Després instintivament y sense passió, produí els brillants dibuixos del gran món actual que desconeixia per complert, posantse immediatament en primera línia.

Als primers èxits, abandona Berlin per París, el seu bagatge es ingènu: una maleta y un barret Clak. A París l'hi esperen dugues decepcions, la primera al constatar desde l'estació a l'hostatge que els parisiencs no usen absolutament el clak, la segona al constatar que a París no l'entenen ni li paguen com Alemanya, però com que te l'il·lusió de la Vila Llum ell se diu: *J'y suis, j'y reste*, y en Galanís, que ja el coneixia d'Alemanya, l'acull junt amb la maleta y el clak, en la seva bonica caseta de la *Butte*. En la seva cambreta l'hi passa tot el sant día, sense interessarse per música ni pintura, ni museus, ni biblioteques, ni teatres, ni carrers; sols se preocupa de les seves recerques sobre un objectiu especial pera telescopis. Sols l'òptica

l'apassiona, però una òptica personal, sense llibres ni eines, sense l'aussili de l'experiencia dels avis, una òptica purament intuitiva. Es per demés objectar-li que s'exposa a inventar quelcom de ja conegut o arreconat; ell vos res-

pón amb uns arguments inintel·ligibles, perquè el seu francès es una mixtura que conté aproximadament un 50% d'alemany, un 40% de polonès y un 10% de francès, tot plegat molt agitat y tèrbol, sols pels seus gestos concisos y per la seva mirada fixa que vaga desde els ulls de l'interlocutor al seu ideal, se percep que està segur del seu èxit. Are mateix acaba de redactar, en el seu francès, una voluminosa memoria dirigida al *Bureau de Longitudes*, un altre pel Observatori de Berlin y altres per les Societats Savies de Moscou, Boston y Cristiania.

De tan en tan deixa l'òptica de banda y, en mitja hora, vos produeix un dibuix pels setmanaris alemanys. Després envia a buscar els diners telegraficament si convé, y, com que li paguen bé, ja no hi torna fins al

LA DONA ALEGRE AL REGIDOR

—Ai, lliadre, com t'estimo!

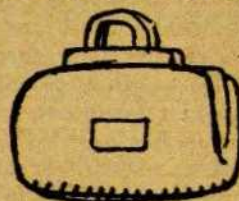
mes següent. Aqueixes diligències y alguna escapada als restaurants propers quan cobra son les úniques excursions parisenques que fa; mai més enllà de seixanta metres. Com que, segons ell, ja coneix prou París, diu que comença a caureli asobre "perque jo tinc un caràcter molt inquiet,, els diu, tot fent embuts, y en conseqüència, pensa anarsen a Londres. Nosaltres sabem que no es per això que pensi abandonar París sinó més aviat per una qüestió d'amor propi. Ell ama a n'en Galanís perque es amic antic, es el seu mestre y el pilota d'ací y d'allà, evitantli el contracte amb els francesos, sempre crudels pel seu "esperanto,,. Però, com que els seus hostes s'han percatat del paper de Providència que juguen en la vida del nostre Gest-wisky, satisfàn a les seves costelles l'ironia qu'ell provoca. L'un li abrevia el nom fins a *Whisky*, un altre l'estrefa fins a *Biscuit*, altres el porten a discussions científiques pel gust de sentirli els seus arguments pintorescament tartamudejants. S'ha arribat al punt de que trovantse la reunió alguna vegada en manca de bebestibles, l'amo de la casa hagi encarregat, en-

care que dissimuladament, la provissió de vi y cervesa al bon *Whisky*, ja entaulat y amb el tovalló lligat; als pocs segons s'han sentit pel corredor els passos indolents del contraria-artista al sò de les ampolles buides aturarse desvant de la porta de sortida pera clamar al cel contra aquella injustícia en veu alta y patètica, esclamant amb accent indefinible: *¡Ah, mon Dieu!*

Jo crec qu'es el sentiment d'aqueixa dependència que l'obliga a ausentarse. Ell diu que se'n va a Londres, però lo més probable es que s'entorni a la seva

Polonia, a fer un dibuix mensual y a prosseguir les seves investigacions. Perderem un company agradable, bonadós, intelligent y divertit, més divertit que'l començament dels homes graciosos, perquè si bé ell diverteix involuntariament té una tàctica admirable pera

desviar la conversa mortificant cap a temes qu'al començament semblen interessants y que acaben començant, en perjudici dels burladors.

Y aleshores ell riu sorollosament, destilant llàgrimes y saliva com un beneit del cabàs.

J. S.

—Qui t'ha fet el llas?
—La dona.
—Uix la poca trassa! Es tan fluix com el del vostre matrimoni.

Relliscada

La Actualidad ha publicat la fotografia de la colocació d'una làpida a Castelló en honor del guitarrista Tàrraga y el retrato d'aquest. Al peu hi posava aquesta nota:

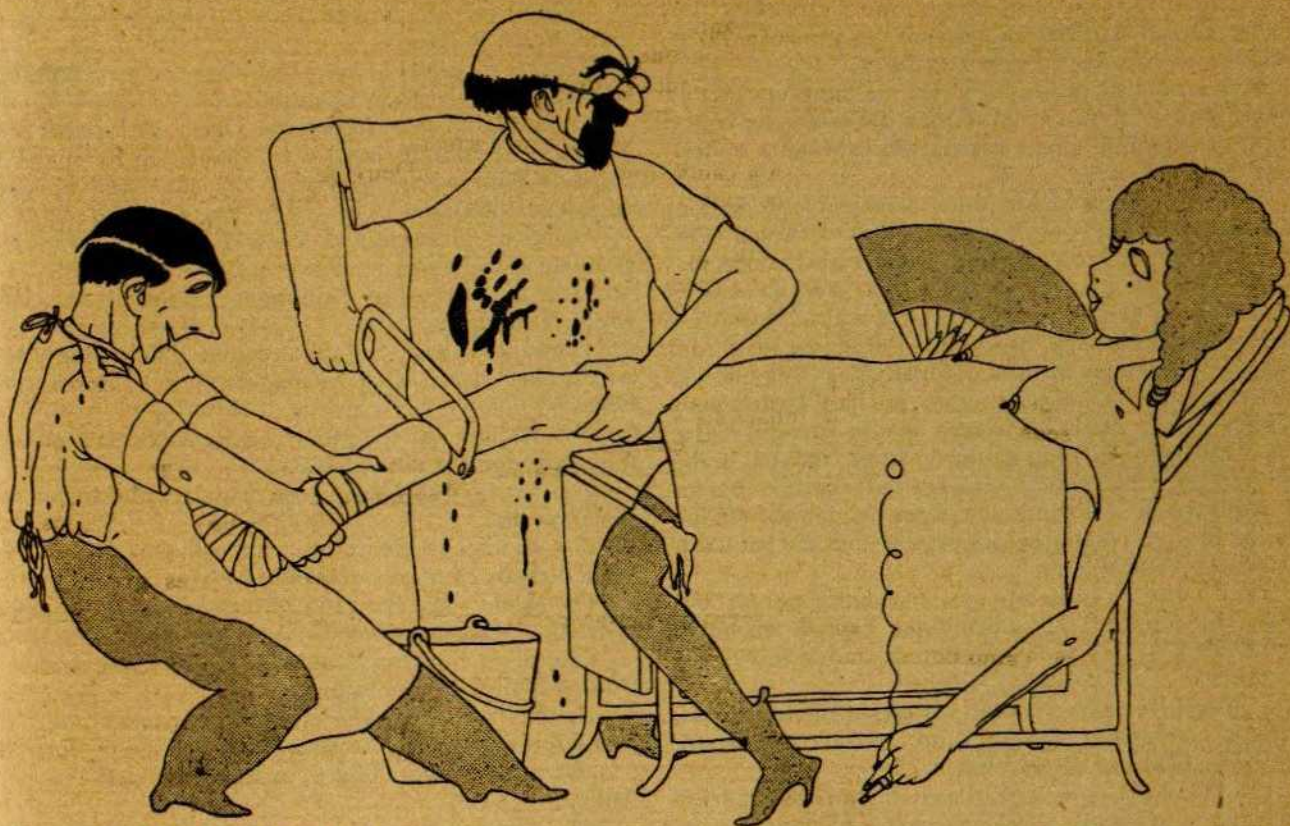
«Los paisanos del eminente guitarrista don Francisco Tàrraga acaban de testimoniarle su admiración y afecto dando su nombre a una de las calles de Castellón.»

Serà una mica difícil que'ls paisans den Tàrraga testimonii la seva admiració y afecte, per la senyal raó de que fa un parell d'anys que es mort.

En Tàrraga tocava admirablement la guitarra però aquesta vegada *La Actualidad* ha tocat més admirablement el violó.

:RENNANT:

—Mal li han fet cap operació?
—Mal, soc verge.

Vida teatral

La crisis del Romea, solucionada

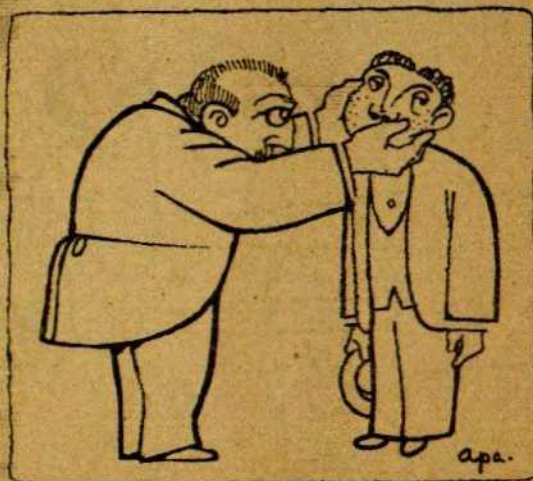

A noticia, si hem de parlar amb veritat, no'ns sorprengué gens ni mitja. Feia temps que corria com a remor y ja sabem que quan el riu fa remor, aigua porta. La qüestió es que lo que'ls diaris nomenaven crisis del Teatre Català (a) Romea, ja està resolta. Més clar encara: si a Barcelona no podien viure dos teatres catalans, ara, o sigui per la vinenta temporada de tardor, podrà viuren un; el den Franqueza (a) Principal.

Els pressuposts artístics d'aquet darrer teatre,—de cabuda de dos mil tres cents espectadors, que's poden perfectament constipar gracies a una maravillosa combinació de corrents d'aire que's disfruten dins de la sala,—no poden esser més llaminers. La Xirgu, *Theodora*, den Sardou, obra per lo que's pot veure eminentment catalana, y *Els Pirineus*, den Balaguer, gloriós col·laborador del distingit professor de solfeig, Felipet Pedrell. Afortunadament la trilogia de Don Víctor, se farà amb cinquanta per cent de rebaixa o sigui sense solfes. En Franqueza, diu que farà quelcom més català que aqueixes obres, encara que no abusarà del pagès escènic, que durant tants anys

ha servit de reclam al Empurdà, Vallès (comarca y no Ribot) y Plà de Tarragona.

El que no surtin gaires pagesos en escena durant la vinenta temporada, porta la ventatja de que poguem disfrutar als nostres Le Bargy y Feraudy de la

—No s'apuri això no es rés, una petita erupció deguda al excés de suor.

—Ah, ja ho deia jo que era la suor.

—Que sua molt vostè?

—No senyor, però l'esposa del meu amic Domingo sí, d'una manera escandalosa.

Rambia, vestits de frac. Després, prou sabem que desde *La Reina Jove* (aplaudit miting romàntic de Don Angel Guimerà), tots estem prou convençuts que per fer parlar senyors en escena, no's troven en el món autors com els de la nostra terra.

Mes no fugim d'estudi, y tot deixant en pau al amic Franqueza, que es el Bernis del teatre en vers y en prosa catalana, anem a parlar de la vinenta temporada de can *Romeia*.

Senyors, amics y llegidors: l'antic teatre català, no's trovarà tancat per la tardor. Hi actuarà una companyia de genre xic y opereta afanada als badocs austriacs. Avui per avui, es lo que priva. Pensen vostès que les obres seràn madrilenyes? Y cà... Nosaltres, que tot ho sabem, els farem una detallada llista del repertori que estrenarà dita companyia y per ella podràn veure que'ls nostres literats no han badat gens ni mica, puig desde'l moment que la Societat d'Autors Espanyols, no es cap mito y molt menys el dia deu de cada més, el problema se redueix a no badar.

Aquí tenen la llista de les obres originals y traduïdes, en les que colaboren literats y musics catalans, castellans y extrangers.

«El Comte de Luxemburg», escaienta opereta, traduïda directament del castellà per Don Narcís Oller.

«El País de les fades», xamosa traducció del xistós literat Eugeni d'Ors (a) Xenius.

«Glosari-Revista», comprimit sicalíptic-intelectual, lletra del esmentat Xenius, amb musica del mestre Pujol, traspunt del *Orfeo Català*.

«La Viuda Alegre», «El Padri del noi» (El Padrino del Nene) y «Gegants y caps-grossos» (Gigantes y cabezudos), traduïdes per Don Angel Guimerà.

«La revetlla de la Coloma» (La Verbena de la Paloma), traducció de Mossèn Costa y Llobera.

«La deua del pler» (La diosa del placer), traduïda pel senyor Rucabado.

«Blancaflor», (reprise), passatemp comic original de Don Adrià Gual.

«Càdiz», traducció den Pompeu Creuhet.

«La Mala Sombra», traduïda per en Xavier Viura.

«Quatre copets y a casa», monòlec del esmentat autor.

«Els nevots del Capità Grant», traducció dels germans Folch y Torres.

«L'art d'esser butona» (El Arte de ser bonita), traduïda per Don Joan Maragall.

«Anima de Deu» (Alma de Dios), «El pollet en Tejada» (El Pollo Tejada) y «La cort den Faraó» (La corte de Faraón), arrançades a l'escena catalana per en Juli Vallmitjana.

«Chateau Margaux» y «La terra del sol», traduccions de Don Pompeius Gener y Babot.

«Les donotes» (Las bribonas), traducció den Salvador Vilaregut.

«Feminal o alsa Sarau», revista d'actualitat, lletra de Na Carme Karr y musica den J. Borràs de Palau.

«La Regina de les tintes» (La Reina de las tintas), traducció den J. Casas Carbó.

«La carn prima» (La Carne flaca), traduïda per en Josep Morató.

«La camisa de Na Lola», traducció den Pepet Carner amb musica nova del mestre Millet.

«El Neuler» (El Barquillero), traduïda per en Sitjà y Pineda.

«Soroll de clotxes» (Ruido de campanas), traducció den Manel de Montoliu.

«L'ermilla blanca» (El chaleco blanco), traducció y estudi temàtic den Joaquim Pena.

«La princesa del dollar», arrançament den Gabriel Alomar.

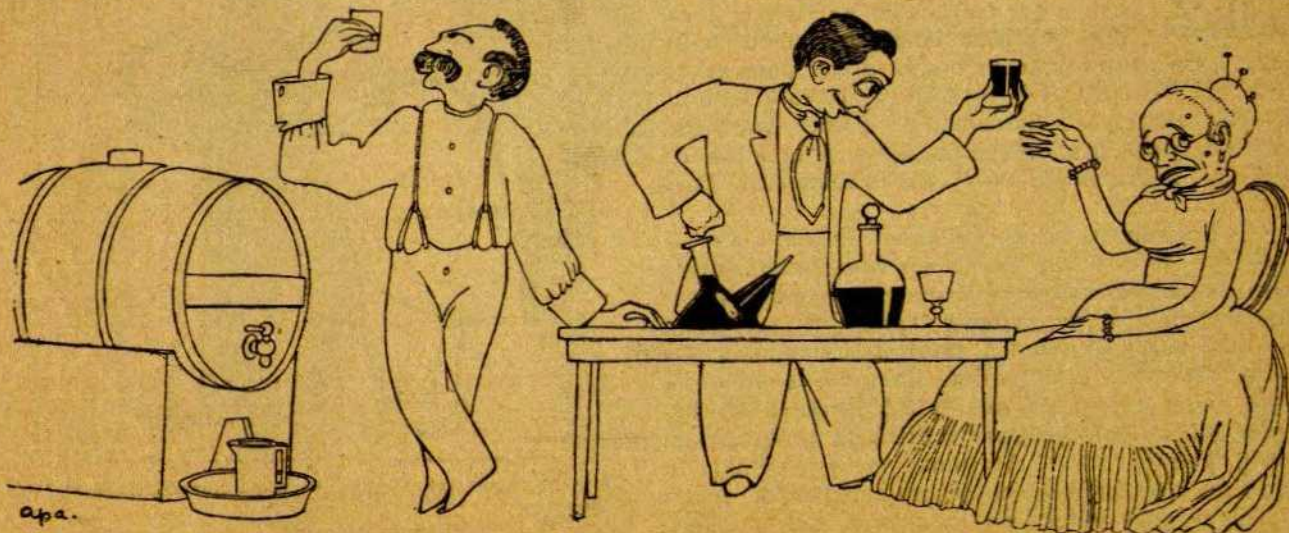
«A l'aigua ànecs» (Al agua patos), traducció en vers den Ferràn Agulló.

«El Comte Alarcoz» (segona part del de Luxemburg), lletra den Grau Delgado, musica del mestre Ferrer y Vidal.

«Els valents» (Los valientes), traducció de sis idem radicals.

Y «L'Any passat per aigua», traduïda per una pila de regidors de nostre Excm. Ajuntament, del que N. S. J. ens lliuri.

UN QUE CORRE

—Es un vi molt bó; té vint anys, y...

—Com el meu fill difunt pobret, al cel sia... també era molt bó.

Una borilla sagrada

D'homes tant respectuosos com el senyor Peris, ex-regidor regionalista, y president de l'Ateneu Obrer del carrer de Tallers, trempat com el qui més, ne corren molts pocs. Com a bon lliguero té respecte a totes les idees, perquè aixís ho manen, encare que no's compleixi, els estatuts de la Lliga. Però ell va més enllà d'aquets estatuts, sobre tot pera tot lo que tingui relació amb les coses reials. No direm que sigui com el senyor Rubió, aquell altre regidor regionalista, que quan Alfons XIII va visitar amb en Maura, el municipi, no feia més que dir: «Diguins dues parauletes, senyor rei, no més que dues parauletes», però si no com aquet poc se'n falta.

El senyor Peris marxà a Madrid a demanar ignorem quines coses, pera la realització de les quals, fou precis obtenir una conferencia del rei. El senyor Peris hi anà amb aquella emoció que tot bon home y tot bon regionalista, senten davant d'un rei, però Alfons XIII els rebé familiarment, arribant fins a ferlos fumar del seu paquet de cigarrets.

El senyor Peris, se guardà'l cigarret. Y ara vostès se pensaràn que se'l guardà com a record d'aquella hora venturosa pera ensenyarlo als socis de l'Ateneu, a la familia, als parents, an en Prat de la Riba, pera que vegés que la llealtat té sempre un premi, bé sigui una creu, bé sigui un cigarro. Doncs no senyors, el senyor Peris no tant sols no s'amagà'l cigarret com aquell que s'amaga'l rull d'una dòna que s'estima, sinó que li calà foc y comensà a fumar.

No tenim prou fantasia pera imaginarnos les delícies del senyor Peris, mentres se fumava'l tabac reial. Es de suposar que durant la seva vida'l senyor Peris, s'havia fumat altres exquisides coses, però mai tant deliciosos com aquesta. Per això, quan arribà a la meitat del cigarret, mullà la punta amb tot el cuidado possible y l'apagà, guardant la borilla en un paper de seda.

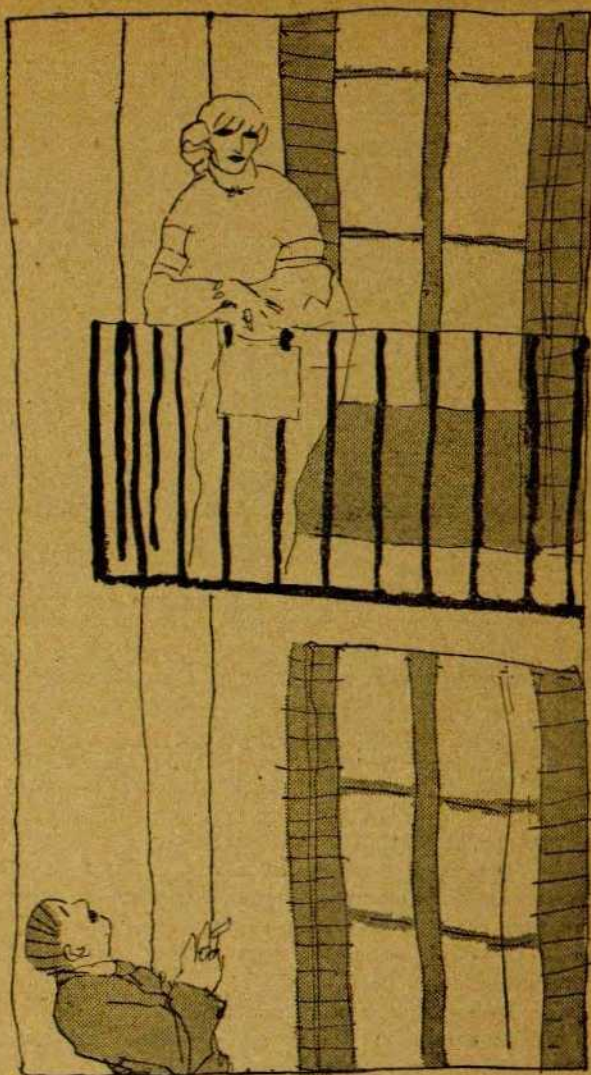
Ja s'havia fumat el present monàrquic y ademés podia conservar el record, coses abdues que no se li ocorreixen més que a un regionalista, home pràctic y oportunista sempre. Però com conservar la borilla, sense que's desfés o se perdés? El senyor Peris, aviat ho va tenir resolt y se feu un estoig, ont la borilla llueix tant esplèndidament com en el seu la creu del senyor Prat de la Riba.

Recorden aquets versos de *La Didat*?

*En este cuadro daurado
hay la hoja del estofado
que el rey Fernando comió.*

El senyor Peris ha modificat una mica els versos, posant això a sobre de l'estoig.

*En este estuche daurado
hay la punta del cigarro
que el rey Alfonso me dió.*

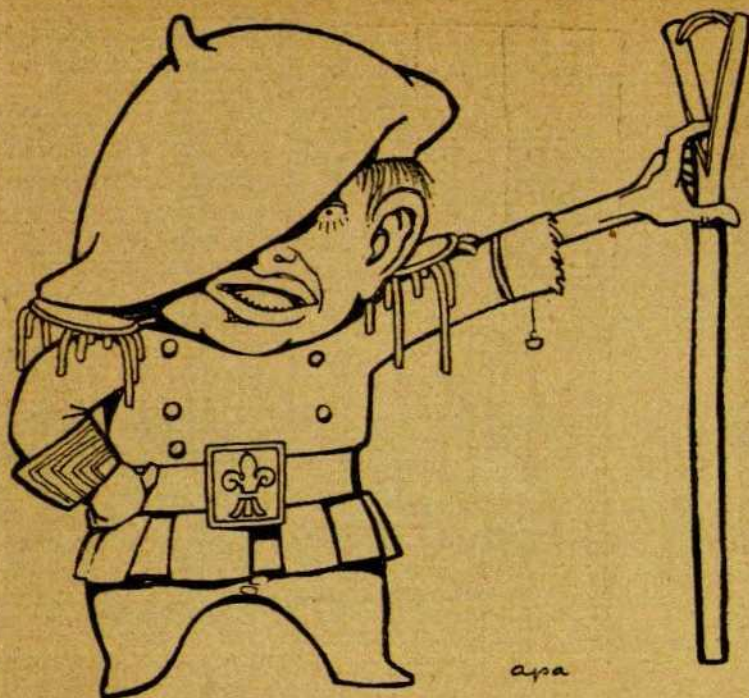
EL MORALISTA, PENSA MALAMENT

—Quina poca vergonya! Llogarse, fins posantse paper y tot!

Regla d'amor

PRIMER vengueren tabac, després feren d'actriu y per últim aprengueren a ballar y a cantar, perquè ja se sab que la fortuna d'una dòna, avui per avui, està en les cames y en la boca. Aquestes senyes, que com totes les senyes son mortals, ens relleven de dir el nom de les apreciables senyoretes, protagonistes d'aquesta anèdota. Quan a Barcelona comensaven a triomfar, se'n anaren a Montecarlo, passant desseguida a París, ont en un piset del boulevard Clichy, tenim el gust d'envialshi, per la m'édica quantitat de dues pessetes trimestrals que es el preu de la nostra subscripció, el nostre festiu setmanari.

Una d'elles, ha escrit a un jove poeta, vell amic seu que li va llegir, amb comentaris, l'*Ars Amandi*. «Estic encantada de París y me la passo molt bé. Per lo vist París prova a tothom. Si veiessis an en Maseras!

BONA TEMPORADA

—Si també pèrdem aqüelles eleccions, no serà pas per manca de propaganda

Figúrat que va sempre de xistera y levita y que té relacions amb una princesa. Nosaltres li diem la princesa del dollar. Jo tinc ara relacions amb un senyor ric y estrany. Però figurat si'n serà d'estrany que encara no he pogut averiguar si es francès, americà, italià o què...

El jove poeta, que no es altre que'n Ramón Vinyes —y ho diem pera que s'emporti la gloria de la resposta enginyosa,—va respondre:

—«...Que no sabs de quin poble es el teu estimat? Això es molt fàcil d'averiguar. Serà francès, o italià o americà, segons lo que't demani».

Un pare y una filla; un jove y un poble...

Lloc, a l'Empordà, terra de llibertat y d'altres dons tant necessaris a la vida dels homes, de les dones y tota mena d'altres animals, com se veurà per la següent picanta anècdota.

De l'Empordà, bé podria ser a la població de La Bisbal, Figueres o Palamós, que en totes hi abunden

els federals com cal y més, ja que es fama—cosa que a nosaltres ens guardi Deu de veurens en la precisió de comprovar—que la Naturalesa s'ha mostrat complascent y pròdiga amb tots ells. Emperò d'una manera excessiva, per lo que toca al jove X., admirat, envejat y venerat de tots els corridos de la terra d'Abdón Terrades.

El jove X., cometé la imprudència d'enamorarse y demanar als seus pares la mà d'una distingida senyoreta de la localitat. Què hagué fet! No sabem si per rivalitat d'algun altre pretendent, o per malícia d'algun mal intencionat, o pel sol motiu de moure xirinola, el cas es que a l'endemà a la vila, el nom de la qual, com Cervantes, no volem recordar fixament, no's parlava d'altre cosa que de lo generosa que havia estat la Naturalesa amb el jove X. Que si passarà això, que si succeirà allò, que lo de més enllà o lo de més ensà, coses totes que la prudència y enteniment, ben demostrat per altre part de PAPITU, ens veden d'estampar en obsequi als capellans y senyores y senyoretas virtuoses que'ns lleixen. Tant, senyors, se parlà, que l'escàndol arribà a orelles del futur sogre, el qual determinà cridar a sa presencia al futur gendre, pera solventar el cas en justícia.

Tenim, doncs, els futurs sogres y gendre *vis a vis* en el despaig del primer. —Ja sab—parla'l sogre—que jo li vareig concedir la mà de la meva filla.

—Li estimo novament y prometo ser un espòs digne de la seva filla.

—No es això lo que m'ha mogut a cridarlo a la meva presencia, sinó l'alarina que en el meu ànim de pare que ha de vetllar pel benestar dels seus fills fins més enllà del matrimoni, han produït aqueixes converses que son l'enrenou del poble...

—Dispensi, la culpa no es de la meva part...

—De manera que lo que diuen es cert?

—Certíssim.

El sogre, devant de semblant declaració, no continuà fent més preguntes, ni intentà comprovar lo que'l futur gendre afirmava, perque per molt que estimés a la seva filla, certes comprobacions no estan be. El gendre, ho confessava, el gendre donava la raó al poble. Abatut, el pobre home no pogué dir més que aquestes curtes y sacramentals paraules:

—Home, quan se demana una noia, això s'avisava.

La llengua municipal

NATURALMENT que'l municipi no es una Academia, però tampoc n'hi ha per anar dient per tot arreu, com fan els redactors d'*El Progreso*, que'ls regidors son uns senyors de primeres lletres. Y pera provarho, no tenim de fer més

Membert
ETII

TOILETTE DE NITS

—Lo de cada día. Pòsat els pantalons y ficat al llit. Mai ningú que's tregui els pantalons y... ficat al llit.

que contar dues frases de dos regidors, un dels radicals y un altre de l'esquerra, no posantne una d'un regionalista, perquè els regionalistes no pinten rès.

Al regidor senyor Soriano, se li presenta de sobte un correligionari dels empleats en les brigades municipals y li diu:

—Senyor Soriano. Ja torno a tenir el carrer que tenia avans, y no vui que me'l prenguin, com me va succeir l'altra vegada.

—La otra vez le quitaron el cargo?— replica intrigat el senyor Soriano.

—Si senyor,— diu l'empleiat—y vull que vostè m'ho solucioni això.

—Ya! de manera que lo que Vd. quiere es una solución de continuidad en ese cargo?

Una altra. Aquesta es del senyor Juncosa. L'eminent tortosí ha prèss possessió un dia d'aquets d'una tinència d'Alcaldía.

El tinent d'alcalde sortint y el secretari li donaren possessió y li presentaren el personal. El senyor Juncosa se va creure obligat a fer un discurs que s'allargava fins a l'infinit, fins que'l secretari, creient fer un servei al seu flamant quefe, aprofità un apart y va dir:

—En fi, senyors, ja veuen els bons desitjos del senyor Juncosa y estic segur de que tots sal rem complir amb el nostre dever.

Els empleats drets, esperaven que s'acabés la cerimònia y beneïen l'oportuna intervenció del secretari quan el senyor Juncosa, refet de la sorpresa, reprèn l'aire d'orador y diu:

—Agrait al senyor Secretari *por el ramillete...*

Els empleats varen anar desfilant, deixant al senyor Juncosa amb el *ramillete* a la boca.

—Mallatsig! aixís se reventés! fa dugues hores que l'espero y no compareix.
—Potser es precisament, perquè s'ha reventat que no compareix.

El carboner y el marquès

OM el teatre no hi ha rès pera veuren sempre de velles, sobre tot si aquestes velles son histories d'amor en que aquet triomfa del diner. L'encís d'aquestes histories y lo que les fa sempre joves es el poguerne dir el nom dels personatges y no dirlo, però ensenyar les inicials y qui diu ensenyar les inicials, diu donar les entresenyas dels hèroes del fet o del per fer. Que tant se pot pecar per propòsit com per acció.

En aquet cas se tracta d'un distingit carboner, fill de la Barceloneta y que parla sempre en castellà. Es moreno, ullerós y casat amb la Laura del Passatge.

Ella es rossa com una anglesa, espiritual com una idem y rellisca com una anguila.

El mal es que s'enteri dels propòits del carboner la seva dòna. Tot podria ser, per quan el nevot del senyor Marquès jura y perjura que'l delatarà.

L'avi Brusi

L'AVI Brusi cap a ses velleses se torna a decantar al catalanisme. Potser es astucia de vell. També podria ser que fos de bona fè, o també que fos totes dugues coses a l'hora. Lo cert es que s'ha tret de sobre al senyor Baró de Xurumeco, que no ha estat mai catalanista perquè escrivint comedies en català, el bon gust de la nostra patria no li ha volgut dona mai l'alternativa.

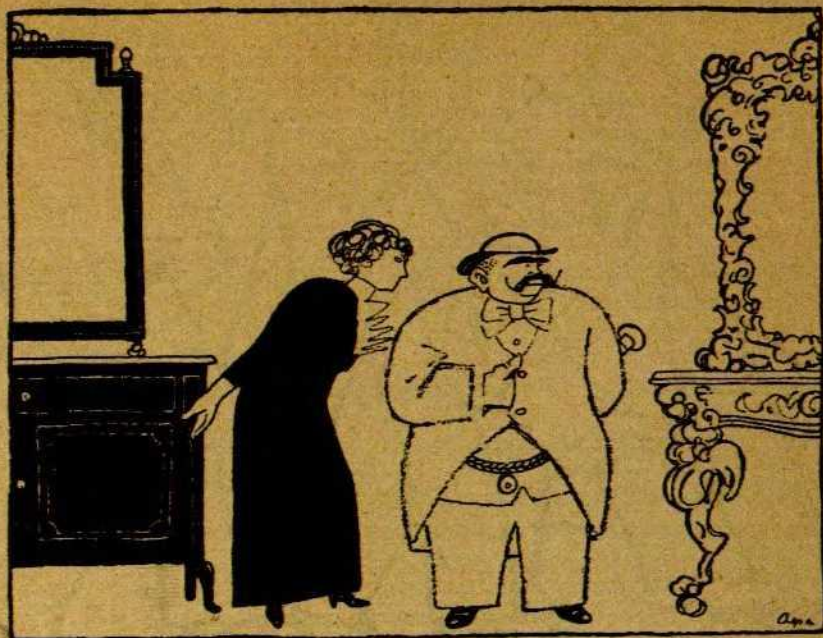
El diari del Cementiri vell, dig-ne parió del diari del Cementiri Nou, publicat per l'acreditada agencia de Pompes fúnebres del carrer de Pelayo *La Vanguardia*, que te per tenedor de llibres al senyor Martinez Codolà; el diari del Cementiri vell, repetim, seguint la corrent irresistible del nostre avens català, ha donat tot rapapiejant senyals d'amor a la terra que l'ha vist nèixer y en la que ha passat la llarga vida parlant castellà d'estar per casa servint de model a les principals families de Barcelona.

Tan de bò ens equivoquessim, però ens sembla que aquesta prova de vida dada per el nostre avi estimat, es la revifalla de la mort. Nosaltres ho sentiríem perquè més valdria que'l poguessim veure rejuenit y parlant català com nosaltres, que no mort y enterrat al Cementiri vell, (qual veu ha portat durant tants anys,) reposant sota una làpida que portaria com epitafi, escrit en castellà que'n podríem dir castellà del Cementiri vell, y que diria:

*Aquí descansan los restos
mortales del Abuelo Brusi
que falleció en esta ciudad etc.*

El PAPITU contessa que més s'estima al avi Brusi, que no pas a les nostres madrastreres conservadores que han vingut a substituir l'imperi del avi. L'avi Brusi, que no passa día sense renyarnos y sense rejunfanyar de les nostres despreocupacions, agafantnos per l'orella y volguentnos fer passar pel bon camí, ens fa més gracia que no pas totes les repulses de les males madrastreres, que no saben tenir per el pobre PAPITU la tendresa d'una mare.

Fet y fet l'avi té més experiencia de la vida y amb tot y el seu rapapiejar, que no li permet sortir de l'eterna cansó del tal faràs tal trovaràs, potser sabria dissimular les nostres imperfeccions, que no sabrà mai dissimular les que en segones nupcies se van unir al nostre difunt pare, y que tenen la bona fè de pensarse que'l món no podria viure sense capellans, els quals lluny de ser els que aguanten la natural constitució social, no son més que un resultat de la mateixa, com ens proposem demostrar el día que'l administrador del avi ens dongui, en nom d'ell, permís pera escriure en les seves venerables planes, que serà com si ens dongués permís per fumar.

L'ARRIVISTA

—Aqueix es Lluís XIV y val trenta duros; aquell es Lluís XVI y ne val quaranta.
—No'm ve d'aquí. Fassintmen un de nou, Lluís vint, pagant lo que sigui.

El còlera

ES tan propi per un setmanari setmanal satiric, com parlar del còlera.

Are sempre y en tot temps, s'ha vist que la peste ha estat es y serà materia aprofitable per riure y fer riure.

El paorós microbi que tanta nomenada va assolí l'any 85 a Barcelona, fa l'aleta a la nostra estimada Catalunya com l'esperver a l'aucell. Els nostres llegidors, amb el seu caràcter, deuen estar consternats, pensant que si aquest flagell s'arriva fins a Barcelona, els privarà per sempre de llegir el nostre setmanari.

Nosaltres sentiríem molt que aital obsequi de l'estrella amb cua que va passar pel nostre benvolgut sistema planetari, ens privés dels llegidors a qui cada día estimem més y a qui considerem ja com gent de la casa fins al punt de que el nostre ideal seria no ferlos pagar el periòdic, sinó regalàrlosel.

Hem dit, y sostenim, que'l còlera es una cua de l'estrella amb cua que va atravessar l'immensitat del espai. Ja sabem que avui al día, ningú creu que'ls eometes puguin produir semblants dolencies, però no-caltres, conseqüents admiradors de l'edat mitjana, seguim creient mentres no se'ns demostrí lo contrari, gue aquestes estrelles no porten cua perquè si, ni per qer bonic, sinó per altres coses que'ns callem per no talarmar l'opinió.

Era creencia general que aquets rutilants astres, portaven entre altres desolacions, guerres, pestes y terratremols.

La guerra y els terratremols, els diaris els porten; la peste no es gaire lluny de la nostra patria: hem de creure o no que son certes les creencies generals de

Babel

—Tingui present lo que li dic, cada garrotada els costarà mil·lions.
—Sí? Me presento regidor y que cobrin a cops d'estaca.

l'edat mitjana? Cantin papers y mentin barbes; si algú ens diu que això son supersticions indignes d'uns joves tan despreocupats com els que formen la redacció del PAPITU, els respondrem amb la premsa diària a la mà.

Cert es que'l cometa ja qui s'ab aont para y que no se'n canta gall ni gallina, però no es menys cert que'n toquem els resultats, sinó nosaltres mateixos, els nostres estimats germans de Rússia, d'Itàlia y els valents y batalladors moros de Mòrria.

La guerra, la pesta, els terratremols y demés flagells que passen per entre els homes, aquet vui y aquet no vui, triant y remenant de la parada, avansen formant sinistre cavalcada, amb el seu regitzell de morts y ferits, de canons y màquines de guerra, de ciutats enfondrades, campanars esquerdats, terres obertes y demés espectacles que'l seu interessant argument reclama.

Ni les cavalcades del Niu Guerrer, ni del Gavilàn, ni del Taller Embut, a la claror de les atxes tenien l'aspecte paorós dels resultats de l'estrella qual cua espeterneja sobre el món y ses miseries, com la cua d'una sargantana treu el oap que ton pare n'es penjat.

Com una modesta viola en mitg d'aquesta desolació mundial, l'alegre y xamós PAPITU es un consol pels homes. Ditxós qui enten la llengua catalana y les seves entre-

LES MITXES AL GARRÓ

—Que'n deuen ser de rics! Fins va am brassalcts dintre les mitjes.

maliadures, lluminoses com una mitja paraula. Ditxós el que sab desxifrar les nostres estrafalaries dites plenes de vaguetat y grandesa y ensemps enraonades y adaptades cor que vols cor desitges a la vida de cada dia, passada entre quatre parets sense més aspiració que anar fent. El que aitals locucions compreguï, no temerà ni guerres, ni còlera, ni terratremols que fassin trontollar el monument de Colón com una espelma trencada.

Perquè? Ens reservem la resposta. Qui sigui confrare que prengui candela. Es un anem a dir; tal dia farà un any, y si ho entenc que'm penjin. Els que's quedin amb un pam de nas que prenguin paciència. Sapiguen només que el PAPITU no es boig, però el fa, y si no ho es poc se n'hi falta. Als llegidors que no'ns entenguin els farem l'ullet com volent dir: Ja sabs el què; y ells per no passar per tontos, faràn veure que'ns entenen.

La llei

L pobre y ric PAPITU, a qui tothom desprecia menys el públic, que'l té pel seu amic de confiança y per l'únic company amb qui's pot passar bé l'estona y que'l compra a tort y a dret perquè qui's pot donar una bona estona que no se'n dongui una de dolenta, el pobre y ric PAPITU, repetim, no es ni de molt lo que'ls pocs que no'l llegeixen se pensen; el pobre y ric PAPITU es més aviat un bon xicot a carta cabal, més trempat que un gínjol, que lluny de ser de la flamarada, o un revolucionari dels més encesos, o també un menjacapellans, crema-convents y violador de monjes de la més estreta y inviolada clausura, es un barceloní de la pell del diable, no tant dolent com una capa esquinsada, però si entremaliat com son tots els fills de la capital de Catalunya a quals peus el mar extén les seves onades, com els botiguers del carrer de la Boqueria extenen als seus aparadors les existències de la temporada.

Corre entre les moltes persones sensates que respiren l'oreig que treu el nas pel Tibidabo, la especie de que'l nostre valent setmanari es un enemic de la llei escrita, y que tota la seva fatlera es no obeirla, burlantse del mort y de qui'l vetlla. Rès més errat que aquesta especie. Els que aixís pensen no hi toquen ni s'hi cremen. El PAPITU es el més cumplidor de les lleis orals y escrites; a ningú com an ell li agrada quedar bé y més s'estima un boig conegut que un savi per conèixer. Ell es també'l primer de saber que les lleis podrien ser d'un'altra fornada, però no aconsellaria a ningú que les cambiés, ja que prou sabut es

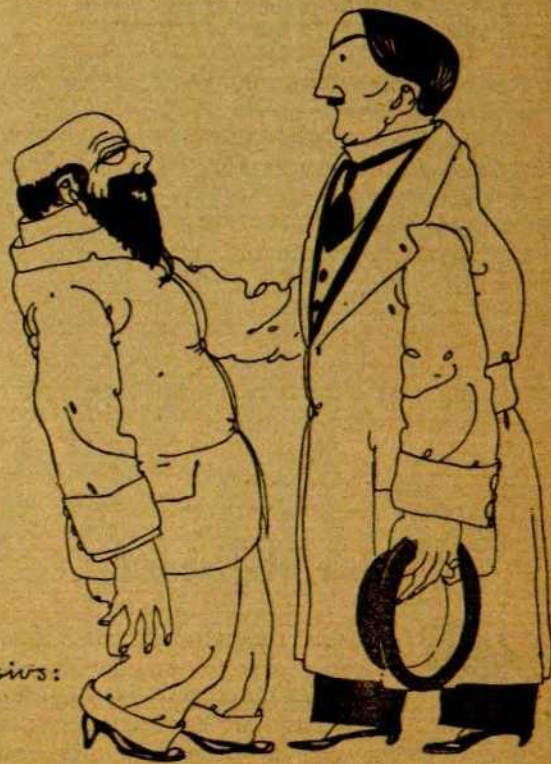
de quin peu se dolen totes, perquè en aquet món, com hem dit moltes y varies vegades desde aquestes mateixes o semblants columnes, tot es mal que mata, per tot hi ha cent llegües de mal camí y aont aniràs bou que no llauris.

Respectuós com el qui més amb les lleis per les que tenim l'immerescut honor de regirnos, el pobre PAPITU no se'n aparta mai ni es partidari d'apartarse; lo que hi ha, es que portat pel seu natural entremaliat, per cumplir com es degut amb els preceptes legals, no busca'l camí més ample, sinó que, si caic o no caic, compleix la llei seguintla per la vora, y no amb peus de plom, sinó a peu coix y fent tota mena d'habilitats y de mèrits que li valen el favor de tot Barcelona, que ja es una ciutat que comensa a fer goig.

Cumplir la llei passant pel mitg com aquell que's fa arrossegar en un sumptuós cotxe pel mitg del passeig de Gracia, no té cap gracia y de tant veureho els diumenges a la tarde, ja fa tres coses.

En cambi, passar pel mateix Passeig, resseguint la vora, sortejant els bancs, no espantantse per un arbre, ni pels cotxes que passen arràn, té molts més miradors y senyala més alegria y tranquil·litat que passejar pel mitg com l'excels Carner, quals inspirats versos units a les pomposes voltes amunt y avall d'aquell passeig li han valgut l'honrós títol de la Cadenera del Passeig de Gracia.

Aludir tant gai poeta y no saludarlo com cal, seria una mala passada impropia d'una Casa com el PAPITU que tant distingeix y admira al digne propietari del

:RENIGIUS:

ADULTERI

—Estimat sogre: això no pot anar, ja l'he tornat a trobar amb el mateix.
—Te queixes de vici; val més trovarla sempre amb el mateix, que no amb un de nou cada dia.

—No obri, per Deu, Ramona! que no ho veu que valg en camisa.
—Ai, dispensi senyora'm pensava que anava sense.

Verger de les galanies, que per la mòdica cantitat de tres pessetes pot ser visitat a totes hores.

Tornant a lo que deiem de la manera que'l PAPITU té de complir les lleis, rès més ens cal afegirhi, donant aquest article per acabat y enviantlo a correu per que ocupi en el festiu setmanari el lloc que'l nostre digne director tingui a bé destinarli.

La Rabassada

'espatllà'l tranvía el día de l'inauguració oficial, y això fou una ganga pera l'amo d'aquella taverneta dels quatre camins, qui va agotar les existències servint a la barrijo-barrejo de periodistes, diputats, concejals y senadors que esperaven vehicòl pera ser arrossegats al nou Cassino. En Vinaixa mentres s'estava prenent copa sobre copa, maleia el seu descuit de no haver fentse portar per un cotxe de l'Ajuntament.

Per fi, de mica en mica, y perquè tot arriba, els invitats y els no invitats, arribaren al local y's dirigiren a un ample cafè aont s'entregaren qui a les delícies del whisky, qui a les del vermouth y qui a les del Picon o Fernet. Altres visitaren les varies atraccions y per cert, que en una d'elles el magre senyor Mainar sofrí una desilusió en els seus ideals de periodista que va al devant.

S'ensajaven les montanyes russes y en la primera vagoneta que s'arribà, hi montaren dues hermoses francesetes que la empresa ha importat; en Mainar hi montà d'un bot, mentres que per l'altre costat hi pujava un jove alt, però no tant com el director de *El Liberal*; magre, però no tant com el cassador d'artistes pera nostra exposició y distingit com pocs n'hi hagin. En Mainar se tragué la pipa relluente, y el jove un altre brillantíssima. En Mainar anava amb gest displicent, el jove amb posat despreciatiu.

Després dels alts y baixos arribaren al terme y en aquet punt en Mainar vegé a un company nostre y li digué:

—Amigo PAPITU, esta vez no han sido Vds. los primeros en viajar con pasajeras. *El Liberal* les ha vencido.

—Dispensi, amic Mainar; tinc el gust de presentarli a D. A. F. de S., Conqueridor de la Florida y un dels nostres reporters.

El jove de posat despreciatiu, s'inclinà y deixà anar una glopada de fum de tabac oriental. En Mainar se'n anà a ferse passar la rabia en el saló de la beguda.

Després vingué'l dinar amb molta gent, com es de costum en aquets actes y després els brindis sobressortint el del senyor Alcalde de Sant Cugat.

Després de dinar ens dirigirem a visitar l'establiment y vegegrem un teatret, unes sales al costat, uns criats amb llureia, escales, terrasses etc., etc.

Finalment pujarem a un automòvil junts amb tota la quadrilla de la Prensa. Per cert que un redactor d'*El Poble* preguntava perquè servien uns paperets que havia recullit y que's comensaven:

P	I	R	N	P	M
---	---	---	---	---	---

y a sota tot de casilles. Un altre redactor, aquet del *Brusi*, li contestava fumentsen y cantant:

*Al entrar tenemos
una gran pastera
donde quedas limpio
de cualquier manera.*

No som nosaltres qui hem de ficarnos en això, per consegüent no'ns toca més que agraïr a la empresa de la Rabassada, les delicades atencions que tingué amb nosaltres y desitjarli no tinguin més avertes ni el tranvía, ni cap altre aparell rodat.

L'HUMOR EXTRANGER

L'SPORMAN

—Blanc-blau, corre, bravo! blanc, blau son els meus colors!
—Com?... Els seus colors? Deixi que corrin els cavalls.
—No, me refereixo als dels meus calсотets.

(Del Lustige Blätter, Berlin.)

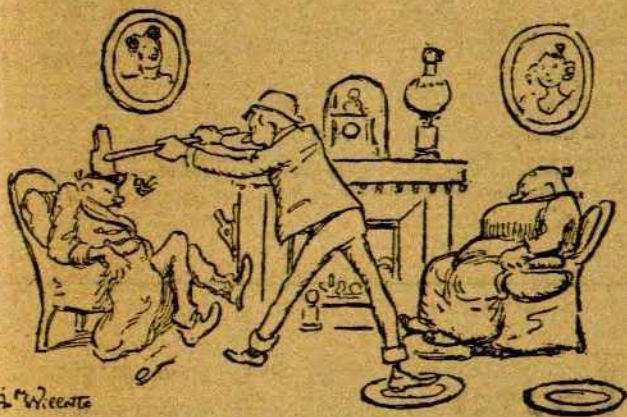

—On! es possib el pobre home! Tanta fam teniu que que us mengueu l'herba.

—Si... senyora! pobre de mi!

—Bé doncs, aneu al costat de la cuina que l'herba es més llarga.

(Del L'Epaillant, Paris.)

A. W. Costa

—Papà... pam, pam, tu m'has donat la vida y jo't dono la mort... estem en paus.

(Del Paris Journal, Paris.)

—El meu rellotje de butxaca no soisament marca les hores, els minuts, els segons, els dies, les setmanes, els mesos, les llunes, els anys... de més a més marca la roba blanca.

(Del Almanach Illustré de la Famille, Paris.)

Manxéding

—Lluís XIV? Ah! no! Jo prefereixo Lluís XVI... al menos, hi han cos llui-sos de més.

(Del Pages Folles, Paris.)

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13, 1.er
de 4 a 5

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NIRVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agnà, 9 —Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINÀRIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTA ASSALT 18

ANNA HORTET

Manieure française

Higiene y hellesa de les mans

Ramb'a de les Flors, 14-2-1

Per millor atendre a la seva distingida clientela ha establert el servei a domicili desde les 10 a la 1 tarde

Hores de consulta: de 3 a 8 de la tarde

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

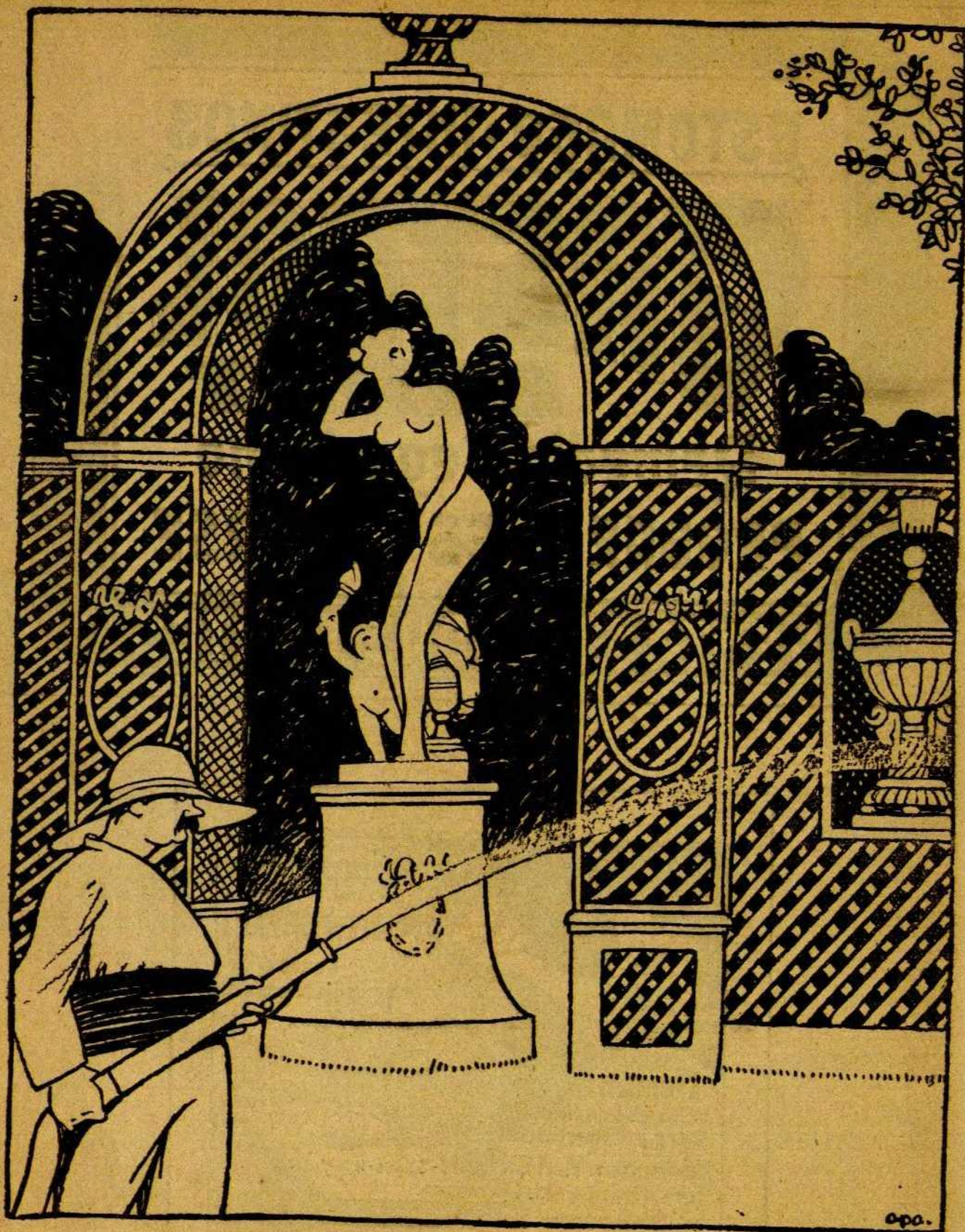
VENTA EN TODAS PARTES

Champagne
MONT-FERRANT
Carte d'or
Cuvée extra

Demana
en tots els bons Hotels, Restaurants,
Bars y Comestibles.

REPRESENTANT: **A. REXACH** - Sifas-11
Gran premi: Exposició Internacional
de **SARAGOSA** 1908

VENUS ENVEJOSA

—Ai! Amb aquestes calors que una tingui de contemplar aquestes mangueres y sofregir-se amb l'atxa d'Himeneo!